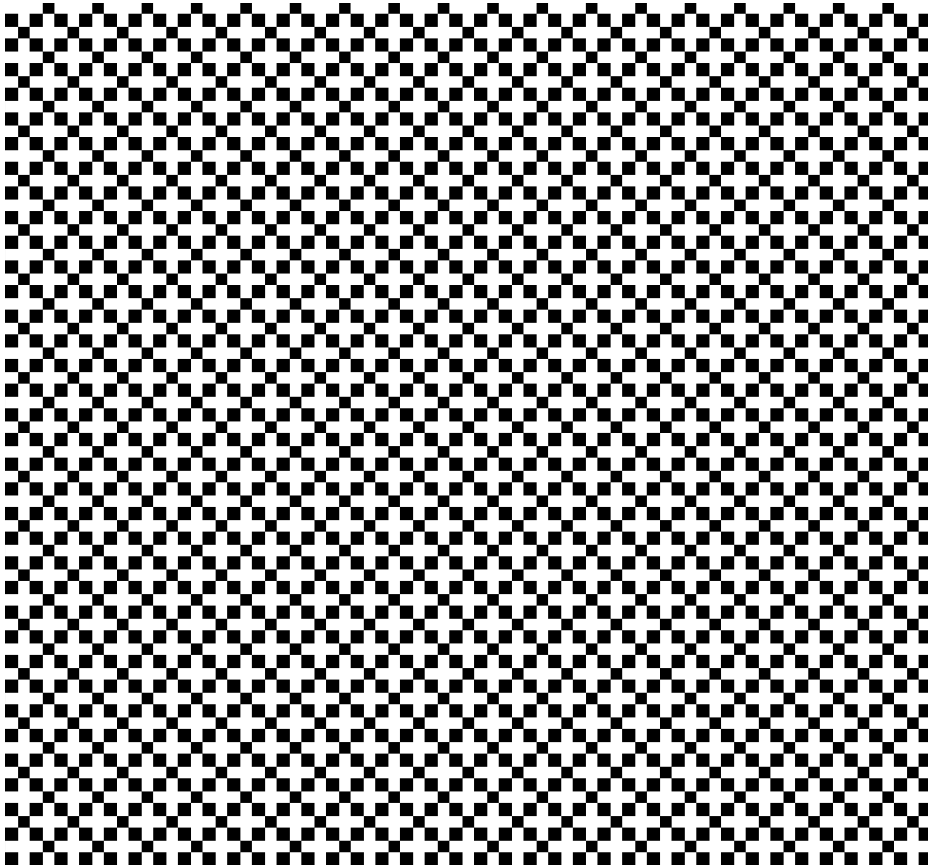

PAPEŽSKÁ
MISIJNÍ DÍLA

STANOVY PAPEŽSKÝCH MISIJNÍCH DĚL

CONGREGATIO PRO GENTIUM EVANGELIZATIONE

Jsem rád, že u příležitosti 40. výročí dekretu AD GENTES o misijní činnosti Církve a 15 letého výročí encykliky nejvyššího velekněze Jana Pavla II. REDEMPTORIS MISSIO týkajícího se neustálé platnosti misijního pověření, mohu předložit

STANOVY PAPEŽSKÝCH MISIJNÍCH DĚL

Po konečném schválení STANOV Papežských misijních děl (PMD) Jeho Svatostí Janem Pavlem II. 26. června 1980 začala probíhat, jak bylo požadováno, každých 5 let jejich aktualizace, hned první aktualizace však trvala více než 25 let. Během tohoto období provedli odborníci Kongregace pro evangelizaci národů (KEN) na základě instrukcí nejvyššího velekněze několik studií a práci uzavřely různé komise misiologů, jako i národních ředitelů PMD.

K prodloužení tohoto období, v němž byly doplňovány nejnovější informace, přispěly různé faktory: nový Kodex církevního práva (25. ledna 1983); Encyklika Redemptoris Missio (7. prosince 1990); vydání Instrukce KEN Cooperatio Missionalis (1. října 1998), která představila nové pracovní postupy a rychlé změny v sociálně-politických a náboženských poměrech v misijních územích, jakož i v přímé angažovanosti místních církví a laiků na misijním poli.

V tomto novém kontextu, který se neustále obnovuje, vidí PMD potvrzení svého postavení v církvi podle instrukcí II. vatikánského koncilu: „Těmto Dílům se má dát první místo...“ (AG 38). Zůstávají věrná svému charismatu misijní animace a spolupráce na každé církevní úrovni a v každém církevním stavu: „Naše motto musí být: Všechny církve sjednocené pro obrácení celého světa“ (RM 84). „Protože jsou pod záštitou papeže a kolegia biskupů,... ve vykonávání své činnosti tato Díla závisí v celosvětovém měřítku na Kongregaci pro evangelizaci národů; v místním měřítku závisí na biskupských konferencích a na biskupech jednotlivých církví, ve spolupráci s existujícími propagačními středisky. Díla přinášejí katolickému světu toho ducha všeobecnosti a služby církevní misii, bez něhož by neexistovala autentická spolupráce“ (RM 84).

Proto bylo prvořadou povinností sepsat tyto STANOVY. Tato úloha trvala tři roky a vyžádala si zodpovědnou práci národních ředitelů během dvou výročních Generálních shromáždění (2003, 2004) i spolupráci biskupů a národních ředitelů, zastupujících na dvou mimořádných shromážděních pět kontinentů.

Konečná předloha dokumentu byla rozdělena do dvou částí: I. Dějiny a doktrína a II. Normy. Po důkladném prozkoumání a schválení Plenárního zasedání členů KEN jsem dle žádosti Jeho Svatosti Jana Pavla II. text STANOV podepsal na výročním shromáždění PMD konaného v Lyonu při příležitosti otevření zrenovovaného domu Pavlína Marie Jaricot dne 6. května 2005.

Je mým přáním, aby aktualizované normy přispěly k novému povzbuzení těch, kteří se se zvláštním pověřením věnují oživení misijní animace a spolupráce v Církvi.

Tyto STANOVY vejdou v platnost 26. června 2005, v den 25. výročí od posledního schválení Janem Pavlem II.

Kancelář KEN, 2. června 2005

První rok Pontifikátu Jeho Svatosti Benedikta XVI.

Crescenzo Kardinál Sepe
prefekt

Henryk Hoser SAC
pomocný sekretář
prezident PMD

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA

STANOVY

I

DĚJINY A DOKTRÍNA

Základ misie „ad gentes“

1. „Ve své podstatě je Církev na zemi misijní, protože má podle plánu Boha Otce svůj původ v misií Syna a Ducha Svatého“. (1) Jako taková je misijní angažovanost podstatná pro církevní společenství. Takovou angažovaností jsou křesťané vychováváni a formováni pro misie; každému pokřtěnému uděluje duchovní dynamismus, aby se ve společenství shromažďoval kolem Krista a účastnil se na jeho misií. (2) Jako dílo Boží v dějinách lidstva není misie jen nástrojem, ale událostí, která Evangelium a Ducha činí dostupným pro každého.
2. Základem, středem a vrcholem dynamismu je vždy jasné sdělení, že jedině v Ježíši Kristu „se spása nabízí všem lidem jako dar Boží milosti a milosrdenství“. (3)
3. Misionářská angažovanost církve se uskutečňuje svědectvím života; hlásáním Evangelia; zřizováním místních církví a jejich inkulturizační prací; skrze mezináboženský dialog; formováním svědomí, aby uvedlo do praxe křesťanskou sociální doktrínu; pronikáním k lidem žijícím na okraji společnosti a konkrétní službou lásky.

Současný význam misie „ad gentes“

4. Protože papež Jan Pavel II. viděl naléhavý charakter misie, prohlásil současný význam misie ad gentes a prorocky se díval dopředu na její plody: „Vidím rozbřesk nového misijního věku, který se stane zářivým dnem přinášejícím hojnou úrodu, jestli všichni křesťané, misionáři a hlavně mladé církve budou velkorysostí a svatostí reagovat na požadavky a výzvy naší doby.“ (4)
Dějiny potvrzují pravdivost výroku, že „víra se posiluje, když se dává jiným“. (5) Nastal vzrůst místních církví s vlastními biskupy, kněžími a pracovníky v apoštolátě. „V životě národů je zřejmější přítomnost křesťanských komunit a společenství mezi církvemi vede k živé výměně duchovních dober a darů. Angažovanost laiků v evangelizační práci mění církevní život, zatímco se jednotlivé církve ochotněji setkávají s členy jiných křesťanských církví a jiných náboženství a začínají s nimi dialog a spolupráci. Nad toto všechno existuje nové povědomí toho, že misijní činnost je záležitostí všech křesťanů, všech diecézí a farností, církevních institucí a sdružení.“ (6) „Misie Církve je širší nežli společenství mezi církvemi“ (7) a toto přesvědčení vede církve k tomu, aby zaměřily své společenství na misijní činnost.

5. Tyto pozitivní výsledky jsou navíc cennější proto, že se vynořily ze souvislostí, které rozpoznaly nové problémy, jež se připojily ke starým: od široce rozšířené sekularizované mentality k otázkám týkajícím se spásenosné hodnoty nekřesťanských náboženství; od problému mylné úcty ke svědomí, které by neuznávalo potřebu obrácení, k problému způsobenému myšlenkou, že se lidský pokrok považuje za konečný cíl lidského snažení. Promísení nových zeměpisných, kulturních a sociálních kategorií, které jsou charakteristické pro globalizaci, vyžaduje, aby se pozornost věnovala „novým oblastem, ve kterých se musí hlásat evangelium“ (8). Patří k nim urbanizace a obrovský vzrůst měst, nebývalý vzestup nových projevů chudoby, migrace, mládež, kultura, sociální komunikace a mezinárodní vztahy. (9)

Od misie církve k misijní spolupráci všech pokřtěných

6. Poslání Církve ad gentes zahrnuje spolupráci všech věřících. „Jako Otec poslal mne, tak já posílám vás.“ (10) „Účast církevních komunit a jednotlivých věřících na splnění tohoto Božího plánu se nazývá misijní spolupráce.“ (11) Proto se Církev těší, že vedle kongregací a institutů, které se tradičně věnovaly misii ad gentes, vznikají dnes noví činitelé a formy podporující evangelizaci: diecézní kněží a další duchovní, laici, dobrovolná sdružení a rodiny, odborné skupiny, spojení a výměna osobních a pastoračních zkušeností.
7. Všechny tyto činitele evangelizace by se měli podporovat a žádnému by se nemělo zabraňovat „ve vykonávání této vzájemné výměny eklesiální charity a misijního dynamismu“. (12) Proto budou začleněny do kontextu společenství a solidarity, ve kterém již pracují anebo do kterého jsou zařazeny a jejichž ručitelem je Církev. Z této rozmanitosti společenství pochází nejen intenzivnější vzájemná spolupráce, ale také pravá církevní rodina, která je pro misie autentickou a fundamentální podstatou a základem. Tato nová vnímavost s sebou přináší iniciativy usilující poskytovat informace o misijních problémech, jakož i o těch, které se věnují vytváření soudržnějšího postoje a praktikování života na společenské i osobní rovině.
8. Za účelem povzbuzování, podpory a koordinace společenství mezi všemi misijními činiteli byly zřízeny různé církevní orgány: komise a úřady zřízené biskupskými konferencemi, koordinace mezi misijními instituty, fundace pro vědecký výzkum a vývoj a další organizace v misijních oblastech. II. vatikánský koncil v tomto kontextu nejenže uznal, že za všeobecné misie zodpovídá kolegium biskupů, ale světil také Kongregaci pro evangelizaci národů úlohu „vedení a koordinaci misijní práce a misijní spolupráce na celém světě.“ (13) Za účelem podporování této spolupráce Kongregace „používá hlavně (*praesertim*) Papežská misijní díla, jmenovitě Dílo šíření víry, Dílo svatého Petra Apoštola, Dílo dětí a Papežskou misijní unii pro

duchovní“.(14) Proto by se mělo v práci misijní formace a spolupráce dát „první místo“ (15) a „vedoucí úloha“ (16) Papežským misijním dílům.

Vznik Papežských misijních děl (PMD)

9. Rozšířit království víry a lásky až na konec světa pomohla Církvi vždy milost misijní obnovy. V bohatém kontextu zbožnosti 19. století našly způsoby ohlašování nový dynamismus díky určitým jednotlivcům, kteří se podněcování Kristovou láskou k lidstvu a posilování silnou spiritualitou neustálé modlitby v životě dokázali věnovat misiím s takovou horlivostí, že se to dnes považuje za Boží dar Církvi.

Je důležité připomenout jejich jména: Pauline Marie Jaricot (1799 – 1862), zakladatelka Díla šíření víry; Charles Auguste Marie de Forbin-Janson (1785 – 1844), biskup z Nancy, zakladatel Misijního díla dětí; Jeanne Bigard (1859 – 1934), která se svou matkou Stephanie dala vznik Dílu svatého Petra Apoštola; blahoslavený otec Paolo Manna (1872 – 1952), misionář, zakladatel a animátor Misijní unie pro duchovní.

10. Charismatický vznik Papežských misijních děl byl zřejmý od začátku v inspiraci jejich zakladatelů a ve vizi víry jejich prvních spolupracovníků. Prezident různých misijních skupin shromážděných v Lyonu 3. května 1822 jasně pronesl k jejich zástupcům: „Jsme katolíci a musíme vytvořit něco katolického, universálního. Neměli bychom pomáhat té nebo oné misií, ale všem misiím světa.“(18)

Dějiny jednotlivých Děel postupně potvrdily jejich charismatický původ. Vyrůstající spontánně z Božího lidu jako soukromé apoštolské iniciativy laiků, přetvořily oddanost věřících Kristu v živou a společně sdílenou misijní odpovědnost. Díla se stávala částí různých místních církví, postupně získávala nadnárodní charakter a nakonec byla uznána jako Papežská a zařazena do přímé spojitosti se Svatým Stolicem.

Papežská misijní díla v obnovených církevních a společenských souvislostech

11. Mezi změnami, které po Druhém vatikánském koncilu podnítily Papežská misijní díla k opětovné jasné formulaci jejich vlastní úlohy, je nutné vyzdvihnout nové objevení misijního vedení konkrétních církví a vnoření se nových misijních činitelů. Tyto změny také pomohly PMD koncipovat bohatší duchovní a formační programy pro laiky a zdůraznit rozsah služby vhodné pro církevní struktury.

Na základě pozorování všech misijních souvislostí Papežská misijní díla odpověděla na potřebu navrhnout spolehlivé formy misijní animace a spolupráce v nových situacích, které vznikaly po zhroucení starých ideologií a příchodu fenoménu globalizace. (19)

Charakter a důležitost Papežských misijních děl

12. Jako dar Ducha Církvi a plod misijní horlivosti zakladatelů Papežská misijní díla vždy povzbuzovala všechny věřící k účasti na apoštolském životě Církve.

Jako církevní instituce byla PMD svěřena vedení Kongregace pro evangelizaci národů, na které závisí; tento orgán dohlíží na jejich koordinaci za účelem větší efektivity a pravé všeobecnosti. Mají být „přítomná a činná v každé jednotlivé církvi, ať již staré nebo nově založené“ (20) a mají být uznávány jako úřední orgán (21) pro misijní spolupráci všech církví a všech křesťanů.

Tato Díla mají v misijní spolupráci právem „první místo“ (22), poněvadž jsou cenným nástrojem „skrze který jsou katolíci od dětství prostoupeni pravým všeobecným a misijním duchem a jsou také prostředkem pro podněcování účinného sbírání finančních prostředků pro všechny mise, pro každou podle jejich potřeb“.(23) Všem křesťanům se proto Papežská misijní díla předkládají jako „privilegované nástroje kolegia biskupů spojené s nástupcem Petra a s ním zodpovědné za Boží lid, který sám je zcela misijní“.(24)

13. Svým vlastním unikátním způsobem každé Dílo konkrétně realizuje společné poslání podporovat u Božího lidu misijního ducha.

Dílo šíření víry má za cíl formovat u věřících katolické svědomí, spojující úplnou poddajnost Duchu s apoštolským závazkem zahrnujícím celý svět. Spolupracuje také na formaci zvláštních misijních animátorů, kteří pracují v jednotlivých církvích, aby zvýšilo jejich pozdější adekvátní účast na celosvětových misiích. Věnuje zvláštní pozornost misijní formaci mládeže a misijní dimenzi rodiny. Jedním z nejkrásnějších plodů tohoto Díla je Světový misijní den (25), který 14. dubna 1926 ustanovila Posvátná kongregace pro liturgii a stanovila ho na předposlední říjnovou neděli.

Dílo sv. Petra apoštola má za prvořadý cíl podporovat význam podstatné apoštolské složky v misiích a nezbytnou potřebu, aby každá církev v rámci svých duchovních a místních kulturních souvislostí formovala vlastní řeholní osoby, zvláště však vlastní vysvěcené služebníky. Pomoc, kterou toto Dílo poskytuje, není čistě ekonomická, ale spočívá v modlitbě a v životě inspirovaném vírou.

Misijní dílo dětí (nazývá se také Společností svatého Dětství – pozn. překl.) vděčí za svůj název touze svěřit Dílo ochraně Dítěte Ježíše. V přesvědčení, že děti mohou být duchovní a sociální silou pro skutečné přetvoření světa, má toto Dílo za cíl vytvořit hnutí křesťanských dětí zaměřených na pomoc jiným dětem. Toto Dílo si udržuje svůj původní misijní charakter a také obsahuje závazek obžalovávat a odsuzovat příčiny různých forem násilí,

kterými trpí děti na celém světě; přispívá k praktickým iniciativám pomoci. Tento závazek je mnohem účinnější, když se provádí v úzké spolupráci s místními církvemi a v souladu s rodinami, farnostmi a školami.

Misijní unie pro duchovní, v anticipaci a přípravě půdy pro pozdější učení Magisteria o všeobecné misijní dimenzi kněžského života (26), si ukládá znovu probudit mezi svými členy apoštolskou horlivost a jejich prostřednictvím u všeho křesťanského lidu. Unie spolupracuje na vzrůstu misijních povolání a na lepším rozmístování duchovních; tímto zvýrazňuje hodnotu spolupráce mezi církvemi. Objasněním misijní povinnosti povzbuzuje Boží lid; je duchovní silou zaměřenou na obrácení světa.

14. Když laici poznali, že zodpovědnost za světové misie patří každé pokřtěné osobě, hráli od samého začátku významnou úlohu v aktivitách a v řízení Papežských misijních děl. Potřeba misíí volá po novém oživení a ocenění laické účasti na diecézních, národních a mezinárodních úrovních.

Papežský, biskupský a autonomní charakter Papežských misijních děl

15. Potom, co se Misijní díla hluboce zakořenila a získala mezinárodní charakter, byla uznána jako *papežská*. Toto uznání bylo uděleno prvním třem dílům – Šíření víry, Svatý Petr apoštol a Dílo dětí – 3. května 1922 v Motu Proprio *Romanorum Pontificum* od Pia XI. Misijní unie se stala *papežskou* Dekretem Pia XII. ze dne 28. října 1956. Toto uznání je pro Díla zárukou plného církevního statutu, podporuje jejich rozšiřování v Církvi a zajišťuje pevnější strukturu.
16. Papežská misijní díla jsou zvláštním způsobem ve službě římskému Veleknězi, představiteli biskupského kolegia a základem a znakem jednoty i univerzálnosti Církve. Nejvyšší Pastýř na základě svého úřadu mnohem lépe než kdokoli jiný zná a cítí nutné potřeby každé místní církve. Jeho úkolem je připomínat ostatním pastýřům jejich zodpovědnost za celosvětové misie a zvát je k účasti s ním na společném úsilí o evangelizaci světa (27). Svatý Otec svěřil Díla Kongregaci pro evangelizaci národů (28), a ony ve shodě s církevním vedením celosvětové evangelizace rozvíjejí podle svých směrnic vlastní plánování a spolupráci na různých stupních zodpovědnosti.
17. „Poněvadž patří papeži, patří také celému episkopátu a celému Božímu lidu.“(29) Papežská díla proto jsou a zůstávají být episkopálními Díly, zakořeněnými v životě jednotlivých církví (30). Tato Díla, povýšena biskupy na diecézní a národní úroveň, na nich právem závisí v oblasti jejich kompetence, přitom však berou zřetel na svůj pontifikální charakter a zcela dbají na své Stanovy.

Eklesiální charakter jejich církevní služby dává těmto Dílům ještě další významný důvod k misijní službě. Tato díla ve skutečnosti pro každou

diecézi staví specifický, privilegovaný a zásadní prostředek výchovy v duchu celosvětových misí; jsou také prostředníkem mezicírkevního společenství a spolupráce ve službě hlásání evangelia.

18. To, že Díla, zrozená z horlivosti žen-laiků a kněží, kteří byli zapálení pro misie, dostala historické uznání papežského a biskupského charakteru, rozhodně neumenšuje autonomii Děel; spíše rozšiřuje, posiluje a zabezpečuje jejich působení. Autonomie Děel spočívá v udržování jejich identity a jejich cílů. (31)

Zvláštní cíl Papežských misijních děl

19. Mezi mnohými formami misijní služby měla Papežská misijní díla vždy jako svůj hlavní cíl podporu evangelizace v užším smyslu.

Díla nevyklučují zapojení do takových oblastí, jako je podpora a rozvoj lidskosti, a ve spolupráci s katolickými orgány a sdruženími věnujícími se sociální a zdravotní pomoci Díla prosazují, že „nejlepší služba, jakou můžeme nabídnout našim bratřím a sestrám je evangelizace, která jim pomáhá žít a konat jako Boží děti, osvobozuje je od nespravedlností a pomáhá jim ve všestranném rozvoji.“(32)

Prostřednictvím *fondy solidarity* (por. Art. 61) Papežská misijní díla upřednostňují pomoc takovým církvím, které jsou v těžké situaci a mají větší potřeby. Citlivým způsobem jim pomáhají řešit jejich základní pastorační a misijní potřeby z hlediska jejich postupné autonomie, přivádějí je do stavu, aby ony na oplátku odpovídaly na potřeby jiných. (33)

Fondy všeobecné solidarity

20. Společný zájem o misijní potřeby celé Církve a každé jednotlivé církve přetvořil Papežská misijní díla na vyjádření společenství a všeobecné solidarity. Svou prací rozšiřují vědomí, že musí věřícím a jejich pastýřům vysvětlovat prioritu všeobecného charakteru misijní spolupráce. Spolupracují s biskupy, aby jednotlivé iniciativy nepoškozovaly společný závazek vůči evangelizaci národů.

Za tím účelem každé ze tří prvních Děel – Šíření víry, Svatý Petr apoštol a Dílo dětí – spravuje svůj vlastní fond solidarity, schopný podporovat pomocné celosvětové programy, přičemž se vyhýbají jakémukoliv upřednostňování a diskriminaci. Nejdůležitějším z těchto fondů je *všeobecný fond solidarity* (por. Art. 10), založený a spravovaný Dílem šíření víry. Toto Dílo hospodaří s dary, které dostává zvláště během *Světového dne misí*, a používá je pro pomoc všem iniciativám misijní spolupráce.

Každý rok plánují Papežská misijní díla vzájemnou a bratrskou pomoc, přičemž mají na zřeteli potřeby všech církví, vynořující se priority, jakož i směrnice Kongregace pro evangelizaci národů a veškeré podněty, které

podávají příslušné biskupské konference.

Národní kanceláře ustavují a přidělují tyto fondy ve shodě s občanským právem zemí, ve kterých jsou založeny.

Nástroje a prostředky misijní spolupráce Papežských misijních děl

21. Misijní spolupráce, zakořeněná v křesťanském a církevním životě a propagovaná Papežskými misijními díly, se netýká pouze jednotlivých okamžiků života křesťana, ale celého jeho individuálního i kolektivního života. Věřící se mohou zapojit buď členstvím ve sdružení, které existuje v příslušném Díle, nebo účastí na iniciativách pro šíření a podporu typických pro všeobecnou misijní spolupráci.

Podstata takové misijní spolupráce spočívá v hluboké a intenzivní animační a formační práci. Toto je nepostradatelné, aby si všichni věřící mohli živě uvědomovat svou zodpovědnost před světem, pěstovat v sobě pravého katolického ducha a zaměřit své síly na evangelizační práci. (34)

22. Misijní spolupráce mimoto vidí v Papežských misijních dílech silný organizační nástroj, který je schopen podporovat individuální a kolektivní dynamismus prostřednictvím formačních programů. Tyto se zaměřují na informaci, oslavu a solidaritu. Tím inspiruje pevnější růst povolání a orientaci (35) a vyžaduje sdílení vlastních charismat Církve a křesťanů.

Za účelem dosažení těchto cílů proto Papežská misijní díla rozšiřují informace týkající se života a potřeb celosvětových misíí. Povzbuzují vzájemnou modlitbu mezi jednotlivými církvemi a snaží se zvětšit vzájemnou výměnu osob i materiálních zdrojů.

K různým iniciativám, které se zrodily v průběhu jejich dějin, Papežská misijní díla postupně přidávají další chvályhodné formy animace, formace a spolupráce podle vnuknutí Ducha a podle potřeb nových misijních situací. (36)

II NORMY ČÁST I PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA

„Poněvadž jsou pod patronátem papeže a Kolegia biskupů, také v rámci jednotlivých církví, mají tato Díla právem „první místo... poněvadž jsou nástrojem skrze který jsou katolíci od samého dětství prostoupeni pravým všeobecným a misijním duchem; jsou také prostředkem pro podněcování účinného sbírání finančních prostředků pro dobro všech misíí, podle potřeb každé z nich.“ (AG 38) (37)

Kapitola 1

Papežská misijní díla

Článek 1 Papežská misijní díla (PMD) jsou:

- Papežské misijní dílo Šíření víry (ŠV)
- Papežské misijní dílo sv. Petra apoštola (SPA)
- Papežské misijní dílo dětí (PMDD)
- Papežská misijní unie (PMU)

Ačkoliv byly zřízeny v různých dobách, každá z iniciativy svého zakladatele nebo zakladatelky a rozvíjely se jako rozdílné celky, tvoří tato čtyři Díla nyní jedinou instituci, která podléhá Kongregaci pro evangelizaci národů (KEN). (38) Ačkoliv jsou jejich specifické a odlišné charaktery ve skutečnosti výhodné pro rozvoj každého Díla, je přesto nutné mít pro celosvětovou spolupráci jednotnou instituci v kontextu aktivit, které vykonává KEN. (39)

Článek 2 „Každé Dílo má právo na určitou autonomii, která je uznávána patřičnou autoritou a je uvedena ve stanovách.“ (40) Struktury PMD jsou ústřední, národní a diecézní.

Článek 3 V aktivitách a vedení PMD hráli od začátku významnou úlohu laici. Spolupráce na všeobecných misích Církve je právem a povinností všech pokřtěných. (41) K účasti na této misii jsou povoláni všichni členové Božího lidu, „ať již jako jednotlivci nebo jako sdružení.“ (42)

Článek 4 Prvořadým a hlavním cílem PMD je podpora ducha všeobecné misie v Božím lidu, aby se jeho misijní svědectví vyjadřovalo skrze duchovní a materiální spolupráci v díle evangelizace.

Článek 5 PMD, která se zrodila ze zvláštních laických, kněžských a biskupských charismatických iniciativ, se rozvíjela za podpory Svatého Stolce, který je postupně přetvořil na *papežské* organizace za tím účelem, aby zajistila jejich větší působnost a univerzální charakter. (44)

Kapitola 2

Čtyři Díla

Papežské misijní dílo šíření víry

Článek 6 S vědomím, že evangelizace je především dílem Ducha Svatého, Papežské misijní dílo šíření víry povzbuzuje věřící k tomu, aby dali první místo modlitbě a duchu oběti za misie (45). Jeho cíle jsou následující:

- a) formovat Boží lid tak, aby si byl vědom svého celosvětového misijního povolání (46);
- b) informovat křesťany o životě a potřebách církví na misijních územích, prostřednictvím výměny zpráv, sdílením duchovních hodnot, svědectvím solidarity v dobách utrpení a morální i materiální podporou v bídě (47);
- c) zvětšit duchovní a materiální pomoc mezi jednotlivými církvemi, se zvláštní pozorností na výměnu apoštolských pracovníků, se zřetelem na evangelizaci celého světa (48);
- d) propagovat misijní povolání *ad gentes*, hlavně dlouhodobá (49);
- e) prostřednictvím informací a vědomostí o sociálním učení Církve šířit, hlavně u mladých lidí, výchovu ke spravedlnosti; povzbuzovat je, aby pomáhali a pracovali na zvýšení misijního povědomí, které by je vedlo k sebeobětování se za misie; (50) za tímto účelem vede Dílo „misijní službu pro mládež“;
- f) propagovat ekonomickou solidaritu působením na štedrost křesťanů na celém světě a rozvíjet jejich sociální spravedlnost a vést pomocný program, který bude pravidelně uspokojovat základní potřeby všech církví v misijních územích (51).

Článek 7 Dílo vykonává činnost během celého roku, větší intenzitu však vyvíjí během měsíce října. Ve všech zemích se tento měsíc musí považovat za měsíc všeobecné misie. Vrcholným bodem tohoto měsíce je předposlední neděle nazvaná *Světový den misí*. Ve všech jednotlivých církvích se tento den oslavuje jako *svátek katolicity a všeobecné solidarity* (52). Na celém světě si křesťané tento den uvědomují svou společnou zodpovědnost za evangelizaci světa (53).

Článek 8 Aby měsíc říjen poskytoval křesťanům možnost dát své misijní spolupráci všeobecný rozměr a „kvůli zintenzivnění misijního ducha mezi křesťanským lidem se mají doporučovat modlitby a denní oběti, aby se Světový den misí stal jakýmsi spontánním výrazem tohoto ducha (AG 36). Biskupové jsou pozváni, aby požádali věřící a ty, kteří jsou zodpovědní za katolické organizace, aby se zrekli během tohoto období jakýchkoliv jiných sbírek. Biskupové a biskupské konference mají připravit různé invokace za misie a zařadit je do modliteb věřících.“(54) Mají také zajistit, aby se dary věnované na *Světový den misí* použily výlučně na účely Všeobecného fondu solidarity (por.čl.10) a povzbudit v tomto duchu své kněze i laiky.

Článek 9 Aby se zajistil úplný rozvoj Díla, budou zodpovědní pracovníci vyhledávat podporu řady spolupracovníků a spolupracovnic obzvláště skrze sdružení a farní hnutí nebo z jiných organizací a poskytnou jim potřebnou formaci. Společně s ostatními Díly volá ŠV ke spolupráci všechny; jeho členové mají ve svém prostředí propagovat všeobecného misijního ducha. Vzhledem k místní církevní situaci by měli zodpovědní pracovníci Díla posoudit, zda je v souladu s tradicí vhodné vytvořit společenství pozůstávající z přidružených členů.

Článek 10 Všechny peníze, které Dílo sesbírá, vytváří Všeobecný fond solidarity Díla šíření víry.

Papežské misijní dílo sv. Petra apoštola

Článek 11 Dílo sv. Petra apoštola bylo založeno za tím účelem, aby uskutečňovalo následující cíle:

- a) používat duchovní prostředky, hlavně modlitbu a obět, s prosbou, aby „Pán žní poslal dělníky na svou žeň“ (55);
- b) přivádět křesťany k tomu, aby si uvědomovali potřebu růstu počtu povolání a důležitost formace místních duchovních v církvích na misijních územích, aby se následně oni mohli posílat ke spolupráci do jiných sesterských církví (56);
- c) přispívat k růstu počtu duchovních v církvích na misijních územích tím, že se použijí také finanční prostředky, získané zavedením stipendií, vyplácením podpory, honorářů a jiných darů, aby se umožnilo vybudování a rozvoj početných velkých, přípravných i malých seminářů na diecézní i mezidiecézní úrovni;
- d) pomáhat v církvích na misijních územích při formaci kandidátů a kandidátek zasvěceného života.

Článek 12 Všechny peníze sesbírané Dílem tvoří Všeobecný fond solidarity Díla svatého apoštola Petra.

Papežské misijní dílo dětí

Článek 13 Dílo sleduje při poskytování pomoci určitým církvím následující cíle:

- a) pomáhat vychovatelům probouzet a postupně rozvíjet u dětí a dospívajících celosvětové misijní povědomí, aby byli vedeni k duchovnímu společenství a k materiálnímu přispívání z vlastních zdrojů dětem v jiných církvích, hlavně těch, které jsou v těžkostech. Každý má něco, co může dát a přijmout. Jejich motto je: *děti pomáhají dětem* (57);
- b) přispívat k propagaci a rozvoji misijních povolání;
- c) připravovat misijní animátory, kteří budou doprovázet děti na jejich cestě ke zralejšímu misijnímu uvědomění. Toto se plní skrze jejich přímé zapojení do způsobů vhodných pro každou krajinu, takže se

děti stanou misionáři svým vlastním způsobem. Za tímto účelem by se měly zřídit struktury na místní a regionální úrovni a pro každé zaangažování by se měly vytvořit vhodné aktivity.

Článek 14 Poněvadž má Dílo významnou výchovnou úlohu, musí mít ve svých metodách misijní formaci a v povzbuzování štědrosti je nutné brát do úvahy metodické zásady, které nejlépe vyhovují k probuzení misijního vědomí dětí. Jeho výchovná aktivita musí odpovídat jejich věku, mentalitě, prostředí a schopnostem. Dílo by mělo vždy být začleněno do všeobecné pastorační práce křesťanské výchovy, která přináší misijní dimenzi, ať už používá své vlastní prostředky anebo jiné existující katechetické struktury.

Článek 15 Dílo organizuje každý rok Celosvětový den, kdy přitahuje pozornost dětí na duchovní a materiální potřeby dětí na celém světě. Děti jsou povzbuzovány, aby jiným dětem na světě poskytly svou pomoc formou modliteb, obětí a darů a povzbuzují se k tomu, aby v nich objevily Ježíšovu tvář. Zatímco se přitahuje pozornost na potřeby dětí, které jsou materiálně chudé, nesmí se přehlédnout jejich duchovní hodnoty. Tím, že se děti navzájem otvírají jedny druhým, poznají se a budou se mít rádi jako bratři a sestry a tímto způsobem jsou obohaceny vzájemným darováním.

Článek 16 Poněvadž se výchova dětí musí provádět metodami, které jim vyhovují, je důležité, aby ti, kteří jsou za Dílo zodpovědní na národní a diecézní úrovni, měli požadovanou teologickou a katechetickou kvalifikaci.

Článek 17 Věk dětí a dospívajících, které Dílo oslovuje, určuje Národní rada se souhlasem biskupské konference a podle směrnic Nejvyšší rady.

Článek 18 Členské příspěvky a příspěvky dětí z různých kontinentů vytváří Všeobecný fond solidarity Díla dětí, aby pomáhal institucím a aktivitám pro dobro dětí v misijních územích.

Papežská misijní unie

Článek 19 Církev je „ve své podstatě misijní“ (58). Úkolem PMU je, aby se toto stalo reálným a rozhodujícím hlavně u osob povoláných ke službě Církvi v kněžském úřadě, v řeholním a laickém zasvěcení, přímo se angažujících v celosvětové misi (59).

Článek 20 Cílem PMU je povzbuzovat misijní formaci a vědomí mezi kněžími, členy institutů zasvěceného života a společností apoštolského života, mezi zasvěcenými laiky, kandidáty kněžského a řeholního života ve všech jeho formách, jakož i ostatními osobami zapojenými do pastorační činnosti Církve. Unie poskytuje pomoc všem, kteří jsou povoláni starat se o to, aby Boží lid byl naplněn misijním duchem i velkodušnou otevřeností pro misijní spolupráci. Ve velké míře závisí úspěch ostatních Děl na vitalitě Papežské misijní unie, která je „duší těch ostatních Papežských misijních děl“ (60).

Článek 21 K uskutečňování této misijní formace a vědomí používá Dílo vhodné metody, vlastní prostředky jakož i obracení se na malé i velké semináře, existující instituce a iniciativy, které mají za cíl základní a pokračující formaci duchovních a řeholníků. PMU jim pomáhá získávat vědomí vlastní zodpovědnosti za celosvětové misie Církve. Unie jim pomůže prohloubit vědomosti o misiích a zvětšit jejich misijní vnímavost. Oni potom budou ve svěřených komunitách šířit misijní povědomí a účinné zapojení se do celosvětové misie v Církvi. Povzbudí je to vynalézat pastorační metody při sledování tohoto cíle a vynasazí se stimulovat jejich oddanost apoštolátu. Výsledkem tohoto je, že Unie ulehčí bratrské sdílení se a svědectví solidarity mezi všemi apoštolskými pracovníky, kteří slouží Církvi v různých kontinentech.

Článek 22 Je žádoucí, aby v každé národní kanceláři byla osoba, která v Unii zodpovídá za zvláštní úlohu duchovní misijní animace. Tuto úlohu může na diecézní úrovni vykonávat diecézní ředitel PMD (61).

ČÁST II VEDENÍ A ADMINISTRATIVA

Kapitola 1

Článek 23 Celé Církví a všem jejím pastýřům patří příkaz hlásat evangelium po celém světě. Pokud se týká celé Církve, je tato funkce svěřena Římskému biskupovi a kolegiu biskupů, zatímco pro jednotlivou církev je to povinností biskupa, který je v jejím rámci zodpovědný za službu slova (64).

Článek 24 Římský biskup vykonává svou úřední moc nad Papežskými misijními díly prostřednictvím Kongregace pro evangelizaci národů, „která na světě řídí a koordinuje misijní práci a spolupráci. Práva Východních církví však musí být zaručena“ (65).

Článek 25 „Aby podpořila misijní spolupráci, dokonce i skrze účinnou sbírku a spravedlivé přidělení příspěvků, používá Kongregace hlavně PMD, jmenovitě Dílo šíření víry, Dílo svatého Petra apoštola a Misijní dílo dětí, jakož i Papežskou misijní unii“ (66).

Článek 26 Na diecézní úrovni závisí Papežská misijní díla na biskupovi. Na národní úrovni mají podle zákona také určitý vztah k biskupské konferenci. Na mezinárodní úrovni závisí podle zákona také na regionálních a kontinentálních biskupských sborech (67). Tyto sbory podporují PMD, neustále berou do patřičné úvahy jejich papežský a všeobecný charakter (68).

Článek 27 Ve shodě s platnými Stanovami má spoluzodpovědnost biskupů ve vedení PMD různé formy, a to podle jejich podílu ve vedení Děla na ústřední, národní a diecézní rovině.

Článek 28 Ačkoliv PMD závisí na KEN a na biskupech, ponechávají si svou samostatnost a řídí se vlastními Stanovami.

Ústřední vedení

Nejvyšší výbor

Článek 29 Nejvyšší výbor PMD „koná všechny kroky potřebné k tomu, aby pro každé z Papežských misijních děl zabezpečil pravidelný a efektivní rozvoj v jejich vlastní oblasti činnosti a řešil potíže, které by mohly mezi nimi vzniknout“ (69).

Článek 30 Nejvyšší výbor tvoří následující členové:

- a) kardinál prefekt KEN, který je jeho prezidentem;
- b) sekretář KEN, který je jeho viceprezidentem;
- c) prezident PMD;
- d) pět biskupů, které KEN ustanovuje – jednoho pro každý kontinent, jejichž mandát je *ad quinquennium*;
- e) generální sekretáři 4 PMD;

- f) pět národních ředitelů PMD, volených po jednom za každý kontinent členy Hlavní rady pro mandát ad quinquennium, který se může prodloužit jen jednou.

Článek 31 Nejvyšší výbor zodpovídá za:

- a) zabezpečení jednoty a vzájemného porozumění mezi PMD a KEN;
- b) povzbuzování a nabízení formulací všeobecných pastoračních a ekonomických směrnic z hlediska zvláštních potřeb a ve shodě s Hlavní radou;
- c) schvalování rozpočtů PMD a přijímání zprávy veřejného auditora;
- d) schvalování Interních směrnic PMD;
- e) jmenování delegáta pro administrativu ad quinquennium na základě návrhu prezidenta.

Článek 32 Nejvyšší výbor se schází jednou ročně. Prezident může výbor svolat kdykoliv to považuje za potřebné.

Prezident jmenuje *ad quinquennium* sekretáře výboru, který pak působí jako zapisovatel.

Hlavní rada

Článek 33 Činnost čtyř děl řídí Hlavní rada PMD. Její sídlo je v Římě vedle Kongregace pro evangelizaci národů. Jako prezident Hlavní rady jedná pomocný sekretář nebo v jeho nepřítomnosti sekretář Kongregace.

Článek 34 Hlavní radu tvoří následující členové:

- a) prezident;
- b) generální sekretáři pro 4 Papežská misijní díla;
- c) podsekretáři sekce Státního sekretariátu pro vztahy se státy, Kongregace pro biskupy a Kongregace pro Východní církve;
- d) národní ředitelé PMD.

Článek 35 Odpovědnost Hlavní rady:

- a) studovat aktivity a metody animace a získávání finančních prostředků PMD v příslušných zemích, navrhopat nové iniciativy ve shodě s pastoračními plány biskupských konferencí. Za tímto účelem se budou organizovat zvláštní pastorační zasedání;
- b) rozhodovat o spravedlivém přidělování finančních prostředků získaných národními kanceláři podle plánu pro financování projektů připravených Výkonným výborem (porovnej článek 40e);
- c) určovat přednostní přidělování finančních prostředků;
- d) podle všeobecných směrnic zavedených KEN (70) vytvořit normy týkající se přidělování finančních prostředků. Spravedlivé a efektivní přidělení finančních prostředků - každému podle jeho potřeb - ve shodě s dobře promyšleným misijním plánem pastorační aktivity předpokládá přesné informace a ověření názorů předložených biskupskými konferencemi a odborníky na patřičná témata;

- e) kontrolovat rozpočty, příjem a výdaj účtů a bilanci každého Díla, připravených generálními sekretáři a rokovat o nich;
- f) zvolit veřejného auditora, který ověří účty PMD a navrhnout toto jméno ke schválení Kardinálovi prefektovi KEN;
- g) řešit možné organizační problémy PMD;
- h) se souhlasem prezidenta zřídit zvláštní „komise *ad hoc*“, které budou zkoumat jednotlivé problémy a předkládat doporučení Hlavní radě;
- i) navrhnout Výkonnému výboru iniciativy užitečné pro povzbuzení setkání na mezinárodní a regionální úrovni organizovaných národními řediteli nebo generálními sekretáři, které prvořadě závisí na komunikaci s prezidentem, prefektem KEN a patřičnými biskupskými konferencemi (por. čl. 49);
- j) určit datum a trvání květnového Generálního shromáždění, v případě potřeby také listopadového Zvláštního shromáždění, a určit témata pro diskusi;
- k) vypracovat a aktualizovat vlastní Interní směrnice (porovnej článek 45; 31d);
- l) připravit a aktualizovat pracovní Příručku (pozn. překl. handbook);
- m) určit sumu, kterou Generální sekretariáty mohou obdržet z rozpočtu patřičného Díla na krytí požadované pomoci v situacích nepředvídaných událostí. Tyto finanční prostředky se přidělí podle dobře vypracovaných projektů a bude se za ně zodpovídat následující rok.

Článek 36 Všeobecný a komunitní charakter Hlavní rady vyjadřuje přítomnost samotného prezidenta, který reprezentuje KEN, a národních ředitelů, kteří pocházejí ze svých vlastních místních církví. Jejich hlavním zájmem by mělo být všeobecné dobro celosvětové misie. Prvořadě se musí považovat za pracovníky ve službě, která podporuje společenství mezi církvemi.

Shromáždění

Článek 37 Hlavní rada se na *Řádném generálním shromáždění* setkává jednou ročně, obvykle v měsíci květnu, svolává ho, předsedá mu a vede ho prezident PMD. Řádného generálního shromáždění mají povinnost se zúčastnit všichni členové Hlavní rady. Má dvě sekce, pastorační a administrativní. První se věnuje hlavně studiu misiologických, pastoračních a organizačních témat, která dopředu určí a schválí Generální shromáždění. Druhá část se vyhrazuje pro vyhodnocení návrhů generálních sekretariátů na přidělení finančních prostředků.

Během první části je povolena účast expertů, zatímco druhé části se mohou zúčastnit pouze členové Hlavní rady, jestliže se nejedná o otázky týkající se činnosti generálního sekretariátu určitého Díla; v takovém případě je dovolena přítomnost expertů, kteří studovali a předložili projednávané projekty.

Kardinál prefekt KEN má pravomoc jmenovat osoby, které se zúčastní druhé části Shromáždění.

Článek 38 Když to považuje za nutné a se souhlasem předsedy Nejvyššího výboru může prezident PMD svolat v listopadu *Zvláštní shromáždění*. Datum a trvání takového Shromáždění určuje Řádné generální shromáždění podle návrhu jeho předsedy a dle předcházející komunikace s generálními sekretáři. Zvláštní shromáždění vede prezident PMD za přítomnosti čtyř sekretářů a zástupců národních ředitelů, zvolených všemi členy Hlavní rady podle kvóty určené na kontinentální bázi, určené samotnou Hlavní radou.

Článek 39 Kardinál prefekt KEN se účastní setkání těchto dvou shromáždění pokud chce a formou a způsobem, jakými považuje za vhodné.

Výkonný výbor

Článek 40 V rámci Hlavní rady pracuje Výkonný výbor, jeho předsedou je prezident PMD, který spolupracuje se čtyřmi generálními sekretáři. Schází se nejméně jednou každé dva měsíce, pracuje ve shodě s Interními směrnicemi a má následující úkoly:

- a) zabezpečovat realizaci všeobecných směrnic daných Nejvyšším výborem a Hlavní radou;
- b) organizovat všechna shromáždění PMD a další podobné iniciativy;
- c) napomáhat efektivní organizaci národních kanceláří PMD, ve shodě s duchem a normami Stanov;
- d) vyšetřovat urgentní žádosti o pomoc a odpovídat na ně v mezích ustanovených Hlavní radou;
- e) koordinovat přípravu návrhů na přidělení každoročních subvencí;
- f) s delegátem Administrativy finanční správy vyhodnotit vydání PMD všeobecně a každé ze čtyř Děl samostatně.

Delegát vykonává službu pro Výkonný výbor, kterému zodpovídá a s kterým verifikuje všechna vydání, jež souvisí s administrací a správou zaměstnanců PMD.

Prezident PMD

Článek 41 Prezidentem PMD je pomocný sekretář Kongregace pro evangelizaci národů anebo v jeho nepřítomnosti sekretář této Kongregace. Prezidenta jmenuje papež.

Článek 42 Zodpovědnost prezidenta:

- a) reprezentovat PMD ve vztahu ke KEN;
- b) předsedat shromážděním PMD;
- c) koordinovat práci čtyř generálních sekretářů;
- d) reprezentovat PMD na shromážděních a oficiálních setkáních;
- e) pomáhat národním kancelářím a v případě potřeby je navštěvovat;
- f) starat se o správnou činnost a řádné a průhledné finanční vedení čtyř generálních sekretariátů.

Generální sekretáři

Článek 43 Každé Dílo má vlastní mezinárodní sekretariát, vedený generálním sekretářem, kterého jmenuje KEN *ad quinquennium*, na základě předcházejících konzultací se členy Hlavní rady. Mandát se může prodloužit obvykle pouze o jedno další *quinquennium*.

Článek 44 Generální sekretář má následující úkoly:

- a) starat se o účinný provoz sekretariátu;
- b) podle směrnic prezidenta spolupracovat s ostatními generálními sekretáři;
- c) každý rok předkládat návrhy běžných a zvláštních subvencí na různé projekty, které se mají předložit ke schválení Hlavní radě;
- d) připravit pro Hlavní radu každoroční generální zprávu o činnosti sekretariátu současně s podrobnou zprávou o přijatých finančních prostředcích a darovaných příspěvcích.

Článek 45 Všechny struktury PMD by měly mít vlastní Interní pravidla schválená zodpovědným úřadem podle platného kanonického práva a podle Stanov.

Kapitola 2

Regionální a kontinentální setkání

Článek 46 Episkopální charakter PMD vyžaduje jejich hluboké pochopení a spolupráci s diecézemi a s biskupskými konferencemi různých zemí (71).

Církev si je vědoma platnosti a přínosu setkání biskupských konferencí jak na regionální, tak na kontinentální úrovni (72). Proto mají PMD za povinnost nejen „vyhovovat požadavkům misijní skutečnosti, která se neustále mění a vyžaduje nové formy zprostředkování“ (73), ale také koordinují práci misijní animace a spolupráce v širším kontextu nových nadnárodních útvarů, jako jsou regionální a kontinentální biskupské konference (74). „Druhý vatikánský koncil se snažil obnovit život a aktivitu Církve ve světle potřeb současného světa“ (75) a různé Synody biskupů, jak domácí, tak kontinentální, se také přizpůsobily těmto potřebám.

Článek 47 V novém světovém kontextu se společenství mezi církvemi „prožívá vzájemně a konkrétně ve vztahu ke specifické misijní činnosti. Nikomu se nesmí bránit v realizaci této vzájemné výměny církevní charity a misijního dynamismu. Podstatnou kvalitou církevního společenství je ve skutečnosti jeho korektnost v tom, že zahrnuje každého a dostane se ke konkrétní osobě ve skutečných souvislostech jeho nebo jejího života. I dnes bychom měli být schopni říct o křesťanských společenstvích, věnujících se celosvětovým misiím, že jednájí „jedním srdcem a jednou myslí“ (Sk 4,32) (76).

Článek 48 Hlavní rada proto usnadňuje kontakty a spolupráci mezi národními kancelářemi. Některá mezinárodní setkání, jak na regionální, tak na kontinentální úrovni, poskytnou zodpovědným osobám příležitost podělit se o své názory, informace a zkušenosti. Toto se může pro všechny stát skutečným pramenem obohacování a každému nabídne příležitost k novému vyhodnocení a, v případě potřeby, obnovení vlastních pohledů, programů a tradičních pracovních metod.

Článek 49 Až na přednostní sdělení ze strany prezidenta PMD a prefekta KEN mohou regionální a kontinentální setkání PMD organizovat příslušní národní ředitelé jakož i generální sekretář každého jednotlivého Díla. O těchto setkáních by měly být informovány biskupské konference regionu nebo kontinentu, kde se konají. Jako kontinentální nebo regionální koordinátor může být na dobu tří let zvolen jeden z národních ředitelů, jehož úlohou je pak plánovat nadnárodní aktivity PMD.

Kapitola 3

Národní a diecézní kanceláře

Článek 50 Vzhledem k jejich podstatě a významu musí být PMD přítomná a funkční v každé jednotlivé církvi ať již staré nebo mladé. Tímto způsobem se odpovědnost za misijní spolupráci stane misijním povědomím Církve (77).

Článek 51 Každý národ by samozřejmě měl mít jednoho národního ředitele pro

všechna čtyři Díla, jestli tam jsou přítomna, anebo pro všechny čtyři úkoly, kterým se věnují. V některých případech může být jeden ředitel zodpovědný za několik národů. Národní ředitel je oficiálním představitelem PMD pro místní biskupskou konferenci (78).

Článek 52 „Jmenování národního ředitele připadá Kongregaci pro evangelizaci národů nejlépe po představení *terna* kandidátů, vykonaném biskupskou konferencí prostřednictvím papežského zástupce (79). Národní ředitel je volen *ad quinquennium*. Jeho mandát může být obvykle obnoven pouze na další *quinquennium*. Pokud je to možné, musí být nový národní ředitel jmenován tři měsíce před vypršením mandátu úřadujícího národního ředitele.

Článek 53 Na základě norem Svatého stolce a zvláštních pokynů vydaných biskupskou konferencí (80), má národní ředitel následující úkoly:

- a) reprezentovat PMD u národních církevních a světských autorit;
- b) propagovat a řídit PMD v národě a koordinovat jejich činnost mezi jednotlivými diecézemi ve shodě s biskupskou konferencí a v duchu Stanov;
- c) samozřejmě předsedat Národní radě PMD;
- d) povzbuzovat v Národní radě výměnu náhledů; propagovat animační aktivity; navrhnout iniciativy, které se mají provést; dávat všeobecné směrnice, které se mají následovat a koordinovat různé další aktivity;
- e) představit každoroční pastorační a finanční zprávy jednotlivých Dělní Národní radě a biskupské konferenci; prostřednictvím Biskupské komise pro misie je představit KEN, prezidentovi Dělní a generálním sekretářům. Finanční zprávu musí samozřejmě prověřit a podepsat veřejný auditor.

Článek 54 Národní radu PMD tvoří:

- a) národní ředitel;
- b) národní sekretáři pro jednotlivá Díla;
- c) diecézní ředitelé anebo jejich delegáti v případě, že je jejich počet vysoký. Národní rada může být také jiného složení, pokud vyrovnaným způsobem reprezentuje členy národních církevních orgánů a diecézní delegáty.

Článek 55 Národní rada zodpovídá za:

- a) udržování úzké spolupráce s Národní misijní radou zřízenou biskupskou konferencí a vedenou předsedou Biskupské komise pro misie (83);
- b) určování námětu a studium strategie celoroční misijní kampaně a programu pro činnost Dělní jak pro animaci, tak i pro organizaci získávání finančních prostředků (fund raising – *poznámka překladatele*);
- c) přijímání roční finanční bilance a její kontrolování podle rozpočtu; ta je předkládána oprávněným úřadem včetně výdajů na animaci a administraci národních a diecézních kanceláří.

Článek 56 V každém národě musí PMD ve všem svém konání zachovávat platné občanské právo s ohledem na jejich právní *status*, který se má včlenit do jejich

předpisů. Prostřednictvím Administrativní rady nebo jiné řídicí skupiny (např. Rada pověřenců) národní kancelář zajistí, aby byl zachován status PMD jako „nezisková organizace“ nebo „nadace“ nebo „registrovaná dobročinná instituce“.

Článek 57 Národní rada by měla ve shodě s biskupskou konferencí a v souladu s předcházejícími informacemi Hlavní rady vypracovat Stanovy nebo Interní předpisy pro organizování své práce a své specifické činnosti v souladu se Stanovami PMD. To by měl prověřit a schválit Hlavní výbor. (porovnej čl. 45; 31d).

Článek 58 Na základě episkopálního charakteru a církevní služby PMD musí Národní rada jednat tak, aby zajistila, že bude jejich činnost začleněna do celkového diecézního a národního misijního pastoračního plánu, aby přinesla jednotu a harmonický rozvoj. Při zachování své vlastní identity by PMD neměla v pastoračním životě diecézi působit okrajově a měla by předcházet tvorbě paralelních struktur. PMD by měla postupovat podle obecných směrnic biskupských komisí pro misie (84).

Pokud je přítomna Národní misijní rada, jsou zde PMD zastoupena, je dán jejich cíl a uvedena skutečnost, že v práci misijní animace „patří vedoucí úloha *Papežským misijním dílům*“ (85).

Článek 59 Předseda Biskupské komise pro misie anebo osoba delegovaná biskupskou konferencí pro tuto oblast propaguje a prosazuje PMD. „Úloha PMD jako oficiálního nástroje všeobecné Církve musí být uznaná a zajištěná v celonárodních a diecézních ustanoveních“ (86). „Bylo by prospěšné, kdyby byl předseda biskupské komise zván na výroční národní setkání PMD. Umožnilo by mu to bližší sledování jejich činnosti v období plánování a kontroly“ (87). Na druhé straně by měl být národní ředitel informován o rokováních a misijních iniciativách Biskupské komise. Pomohlo by mu to konat svou povinnost ve stejném duchu a záměru s pokyny a zvolenými alternativami biskupů a místní církve. Národní ředitel by měl být v co nejužším styku s Biskupskou komisí (88).

„Jedním z konkrétních způsobů je ustanovit národního ředitele sekretářem Biskupské komise pro misie“ (89).

Článek 60 V každé diecézi jmenuje biskup diecézního ředitele nejlépe po poradě s národním ředitelem, ideální je, když je pro všechna čtyři Díla jeden ředitel. Je žádoucí, aby byl ředitel jmenován na pětiletý mandát; tento mandát se může obnovit. Také je žádoucí, aby byl diecézní ředitel zároveň biskupským delegátem pro misie. V případě, že by ordinář jmenoval jiného biskupského delegáta, musel by tento být maximální oporou pro diecézního ředitele ve vykonávání jeho úkolu (91). Diecézní ředitel, který by také měl být členem Diecézní pastorační rady, slouží za pomoci svých spolupracovníků biskupovi a pomáhá mu dát diecéznímu pastoračnímu životu celosvětovou misijní otevřenost (92).

Kapitola 4

Sbírky věnované PMD věřícími

Článek 61 Všechny peníze, které PMD sesbírají ve všech farnostech a diecézích různého ritu na celém světě, tvoří *Fond solidarity* pro zřízení programu všeobecné pomoci. Jeho cílem je poskytovat ekonomickou pomoc církvím v misijních územích věnujícím se evangelizaci, církevnímu a sociálnímu rozvoji, jakož i výchově a materiální podpoře. Je to znakem jednoty víry, lásky a spravedlnosti, která ve světě sjednocuje všechny členy církve, obzvláště církve ve společenství všeobecné Církve, protože do něj přispívají věřící církvi ve všech částech světa.

Článek 62 Peníze věřících, které PMD sesbírá v diecézích, se musí všechny rychle a pravidelně odevzdávat národní kanceláři. Tyto peníze, sesbírané pro misie *ad gentes* na *Světový den misí* nebo při jakékoliv jiné příležitosti „v každé diecézi, farnosti a institutu katolického světa“ (93) se nesmí použít na jiné účely (94).

Článek 63 Rozdělování peněz sesbíraných PMD je exkluzivní výsadou generálních sekretariátů. Ve spolupráci s národními řediteli mají za úkol zpřístupnit během roku finanční pomoc osobě, která je zodpovědná za projekty schválené Hlavní radou. Národní kanceláře si mohou ponechat pouze jisté procento sesbíraných darů na animaci a administrativní činnost. Takové procento, jak ho určí Hlavní rada, má také nahradit možný nedostatek finančních prostředků pro činnost národních kanceláří v krajinách trpících největším nedostatkem. Výdaje pro misijní animaci se musí ve výroční finanční zprávě uvádět odděleně od výdajů za administrativu.

Článek 64 „Peníze, které věřící věnují na určitý účel, se mohou použít pouze na tento účel“ (95). Všichni ti, kterým byly od PMD přidělené finanční prostředky, je musí použít pouze a zcela na patřičný projekt, pro který byly určeny, a potom předložit zprávu generálním sekretariátům, které je přidělily.

Tyto STANOVY, řádně aktualizované podle instrukcí papeže Jana Pavla II. dne 26. června 1980, mohou být na jejich základě doplňovány každých pět let.

Ratifikoval a podepsal

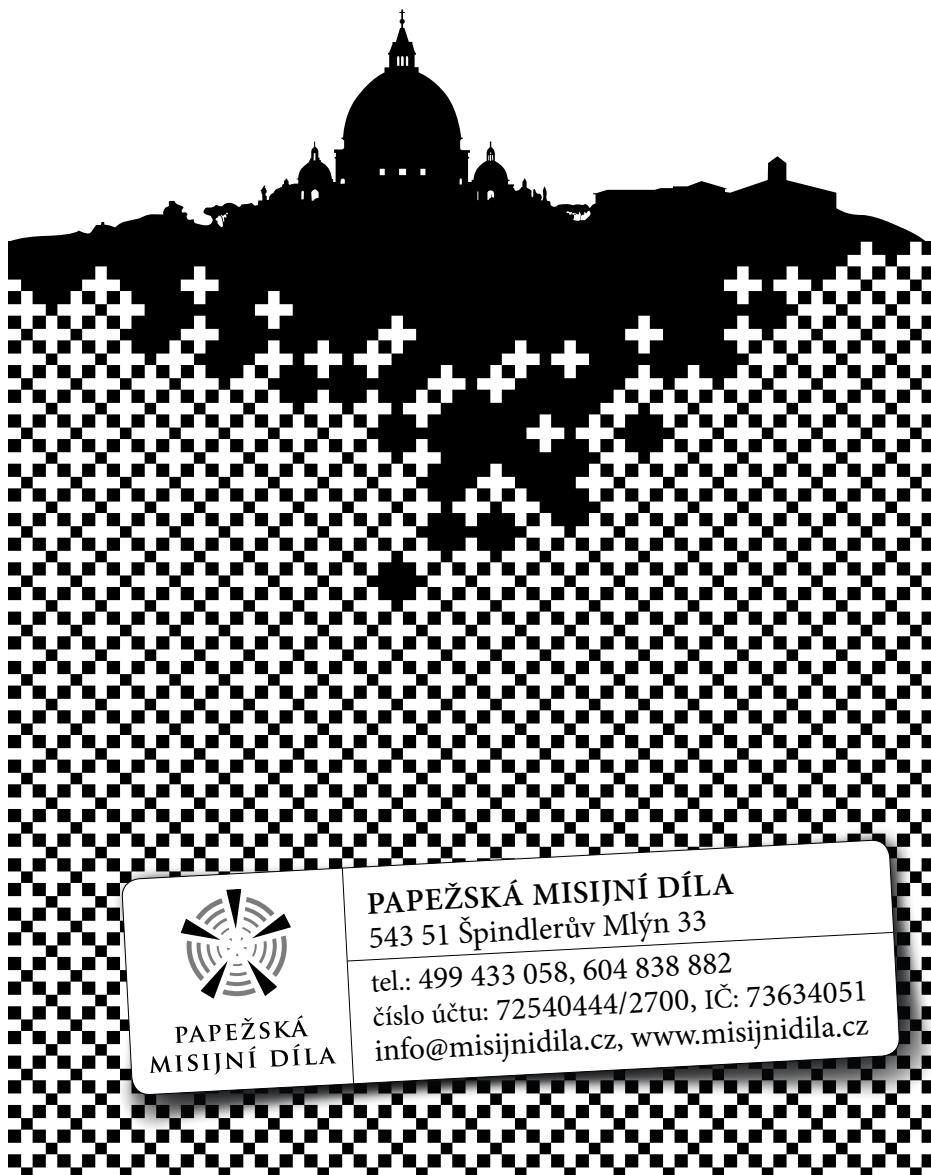
Jeho Eminence Kardinál Crescenzo Sepe,
PREFEKT
Kongregace pro evangelizaci národů

Lyon, 6. května 2005

Poznámky:

1. Vatikánský ekumenický koncil, dekret *Ad Gentes*, 2.
2. Por. *Mk* 3:14-15.
3. Pavel VI., apoštolská exhortace *Evangelii Nuntiandi*, 27.
4. Jan Pavel II., encyklika *Redemptoris Missio*, 92.
5. *Redemptoris Missio*, 2.
6. *Redemptoris Missio*, 2.
7. *Redemptoris Missio*, 64.
8. *Redemptoris Missio*, 37c.
9. Por. *Redemptoris Missio*, 37.
10. *Jan* 20: 21.
11. Kongregace pro evangelizaci národů, Instrukce *Cooperatio Missionalis*, 1. října 1998, n. 2.
12. *Cooperatio Missionalis*, 2.
13. *Ad Gentes*, 29.
14. Jan Pavel II., apoštolská konstituce *Pastor Bonus*, 91.
15. *Ad Gentes*, 38.
16. *Redemptoris Missio*, 84.
17. Por. 2. *Kor* 5:14.
18. Christiani J. Serval, *Marie Pauline Jaricot*, Editions du Chalet, Lyon 1964, str. 39.
19. Por. *Redemptoris Missio*, 82.
20. *Cooperatio Missionalis*, 5; CIC, can. 791, n. 2.
21. Por. *Pastor Bonus*, 91.
22. *Ad Gentes*, 38.
23. *Ad Gentes*, 38.
24. *List* Pavla VI. kardinálovi Alexandre Renard, lyonskému arcibiskupovi, u příležitosti Mezinárodního misijního kongresu, 22. října 1972.
25. Por. *Redemptoris Missio*, 81.
26. Por. II. Vatikánský ekumenický koncil, Dekret *Presbyterorum Ordinis*, 10.
27. Por. II. Vatikánský ekumenický koncil, Dekret *Christus Dominus*, 6, 11.
28. Por. *Pastor Bonus*, 85, 91.
29. Pavel VI., Poselství pro Světový den misí r. 1968; *Cooperatio Missionalis*, 4.
30. Por. *Redemptoris Missio*, 84.
31. Por. *Cooperatio Missionalis*, 6.
32. *Redemptoris Missio*, 58.
33. Por. *Redemptoris Missio*, 85.
34. Por. *Ad Gentes*, 36.
35. Por. *Redemptoris Missio*, 79.
36. Por. *Redemptoris Missio*, 82.
37. *Redemptoris Missio*, 84.
38. Por. *Ad Gentes*, 29; *Pastor Bonus*, 91.
39. Por. *Pastor Bonus*, 85.
40. *Cooperatio Missionalis*, 6.
41. Por. CIC, can. 211, 781; *Redemptoris Missio*, 71; *Cooperatio Missionalis*, 2.
42. CIC, can. 225.
43. Por. II. Vatikánský ekumenický koncil, Dogmatická konstituce *Lumen Gentium*, 17, 33; Dekret *Apostolicam Actuositatem*, 6, 13; *Ad Gentes*, 35-36, 41; *Christifideles Laici*, 35.
44. Por. *Cooperatio Missionalis*, 4.
45. Por. *Redemptoris Missio*, 78.
46. Por. *Ad Gentes*, 35; *Redemptoris Missio*, 77.
47. Por. *Redemptoris Missio*, 83.

48. Por. *Redemptoris Missio*, 84; *Cooperatio Missionalis*, 4.
49. Por. *Redemptoris Missio*, 79, 83, 84.
50. Por. *Redemptoris Missio*, 80, 83.
51. Por. *Christus Dominus*, 6; *Ad Gentes*, 38.
52. Por. Sacred Congregation of Rites, *Rescript* 14. dubna 1926.
53. Por. *Ad Gentes*, 36; CIC can. 791, n. 3; *Redemptoris Missio*, 81.
54. Pavel VI., *Motu Proprio Ecclesiae Sanctae*, III. 3.
55. *Mat.* 9:38.
56. Por. *Cooperatio Missionalis*, 4.
57. Por. *Cooperatio Missionalis*, 4.
58. *Ad Gentes*, 2.
59. Por. *Cooperatio Missionalis*, 4.
60. Pavel VI., apoštolský list *Graves et Increscentes*, 5. září 1966.
61. Por. *Cooperatio Missionalis*, 9.
62. Por. *Ad Gentes*, 5, 6.
63. Por. CIC can. 756 § 1.
64. Por. CIC can. 756 § 2.
65. *Ad Gentes*, 29; por. též *Pastor Bonus*, 85; *Redemptoris Missio*, 75.
66. *Pastor Bonus*, 91.
67. Por. *Redemptoris Missio*, 76, 83; *Cooperatio Missionalis*, 3.
68. Por. *Ad Gentes*, 38.
69. Pius XI. *Motu Proprio Decessor Noster*, 24. června 1929, n. V.
70. Por. *Ad Gentes*, 29.
71. Por. *Cooperatio Missionalis*, 6.
72. Por. *Redemptoris Missio*, 76.
73. *Cooperatio Missionalis*, 6.
74. Por. CIC, can. 459.
75. *Redemptoris Missio*, 1.
76. *Cooperatio Missionalis*, 2.
77. Por. *Ad Gentes*, 38; *Cooperatio Missionalis*, 15.
78. Por. *Cooperatio Missionalis*, 7.
79. *Cooperatio Missionalis*, 7.
80. Por. *Cooperatio Missionalis*, 8.
81. Por. *Cooperatio Missionalis*, 8.
82. Por. *Cooperatio Missionalis*, 12.
83. Por. *Cooperatio Missionalis*, 12.
84. Por. *Cooperatio Missionalis*, 6, 12, 13 b, c, e.
85. *Redemptoris Missio*, 84; por. též *Ad Gentes*, 38; *Cooperatio Missionalis*, 12.
86. *Cooperatio Missionalis*, 13c.
87. *Cooperatio Missionalis*, 13f.
88. *Cooperatio Missionalis*, 13g.
89. *Cooperatio Missionalis*, 14b.
90. Por. CIC, can. 791, n. 2.
91. Por. *Cooperatio Missionalis*, 9.
92. Por. CIC, can. 791, n. 2.
93. Por. *Poselství Jana Pavla II. ke Světovému dni misií*, 21. října 2001, 75. výročí Světového misijního dne.
94. Por. CIC, can 1267 § 3; *Cooperatio Missionalis*, 8, 13d.
95. CIC, can 1267 § 3; 791, n. 4.

PAPEŽSKÁ
MISIJNÍ DÍLA

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA
543 51 Špindlerův Mlýn 33

tel.: 499 433 058, 604 838 882

číslo účtu: 72540444/2700, IČ: 73634051
info@misijnidila.cz, www.misijnidila.cz